

Κηρύγματα μηνός Μαΐου 2009

Υπό Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

3 Μαΐου Κυριακὴ Γ΄ ἀπὸ τοῦ Πάσχα

«Τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν»

(Ἀπόστ. Πράξ. 6, 1-7)

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

*«Πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμός
τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους»*

Πόσο ὁμορφες ἦταν, ἀδελφοί μου, οἱ πρῶτες μέρες τῆς νεοθεμιλίωτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Στὶς ἀνθρώπινες ψυχές βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωση, ἡ ἀγνότης, ἡ εἰλικρίνεια. Ὅλους τοὺς θερμαίνει ἡ καλοσύνη καὶ τοὺς ἐνώνει ἡ ὁμόνοια. Ὅταν ὅμως οἱ πιστοὶ ἄρχισαν νὰ πληθαίνουν, τότε οἱ Ἑβραῖοι Χριστιανοὶ ποὺ μιλοῦσαν ἑλληνικὰ γόγγυζαν ἐναντίον τῶν ντόπιων Ἑβραίων ποὺ μιλοῦσαν ἀραμαϊκά. Καὶ ἡ αἰτία τοῦ παραπόνου τους ἦταν «ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν». Οἱ χῆρες γυναῖκες τῶν Ἑλληνιστῶν δηλαδὴ παραμελοῦνταν στὴν καθημερινὴ διανομὴ τροφῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν. Αὐτὸ δὲ τὸ «παραπόνο» ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ, μετὰ ἀπὸ σύσταση τῶν Ἀποστόλων, νὰ ἐκλεγοῦν οἱ ἑπτὰ διάκονοι. Καὶ ἐπειδὴ πάντα ὁ γογγυσμὸς κρύβει κινδύνους, ἄς προσπαθήσουμε συνειδητὰ νὰ τὸν ἀποφύγουμε.

Συχνὰ οἱ ἄνθρωποι παραπονοῦνται, γκρινιάζουν μεμψιμοιροῦν καὶ δυσανασχετοῦν. Κάποιες ἀναποδιές τοὺς ἀναστατώνουν. Πότε μία ἀπροσδόκητη ἀρρώστια, πότε ἓνα οικονομικὸ πλήγμα, πότε μία ἀνεπιθύμητη κατάσταση. Μὲ κάθε εὐκαιρία ξεσποῦν σὲ παράπονα. Ὅλα τοὺς φταῖνε. Ποτὲ δὲν εἶναι ἱκανοποιη-

μένοι. Τὸ ἔχουν σὲ κακὸ νὰ ποῦνε «δόξα σοι ὁ Θεός». Ἄν εἶναι χειμώνας, τοὺς φταίει τὸ κρύο, ἢ βροχή, οἱ λάσπες, ἢ ὑγρασία. Ἄν εἶναι καλοκαίρι, γογγύζουν γιὰ τὴ ζέστη, τὸν ἰδρῶτα, τὴ θάλασσα, τὴ σκόνη. Μὲ τὴν ἐργασία τοὺς εὐχαριστημένοι δὲν εἶναι. Τὸ ἐπάγγελμά τοὺς τὸ θεωροῦν κατώτερο ἀπὸ τὴν ἀξία τοὺς, δὲν τὸ βρίσκουν ἀποδοτικό. Ἡ γειτονιὰ τοὺς φταίει, οἱ συνάδελφοί τοὺς ἐπίσης. Τὸ λεωφορεῖο μὲ τὸ ὅποιο ταξιδεύουν, γιὰτὶ ἔχει τὰ παράθυρα ἀνοιχτὰ καὶ θὰ κρυολογήσουν ἢ εἶναι κλειστὰ καὶ θὰ σκάσουν. Τοὺς φταῖνε ὅλοι καὶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὰ ρούχα τοὺς. Ἡ μεμψιμοιρία ἔγινε ἀρρώστια γιὰ αὐτούς. Εἶναι μονίμως ἀνικανοποίητοι, γιὰ αὐτὸ στὸ τέλος κατανοῦν ψυχονευρωτικοί.

Ἡ πιὸ τραγικὴ μορφή γογγυσμοῦ εἶναι ἡ ἀχαριστία πρὸς τὸν Θεό. Τοὺς γογγυστὲς τοὺς χαρακτηρίζει ὀλιγοπιστία, ξεχνοῦν τὶς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ καὶ γίνονται βλάσφημοι. Ἀρρώστια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς ὁ γογγυσμὸς ἀλλὰ καὶ κακὸ θεομίσητο. Πρέπει νὰ προφυλαχτοῦμε. Νὰ ἐρευνήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας μήπως καὶ ἐμεῖς ἔχουμε γίνει μεμψίμοιροι, γογγυστὲς καὶ μίζεροι, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ κατάσταση σκεπάζει τοὺς φωτεινοὺς ὀρίζοντες καὶ χαλαρώνει τὴν ψυχικὴ μας ἰσορροπία καὶ θολώνει τὸ μυαλό. Ὡστόσο πρέπει νὰ μάθουμε πῶς τίποτα δὲν περνᾷ ἀπαρατήρητο ἀπὸ τὸν Θεό. Γιὰ αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος θυμίζοντας τὴν παλαιὰ τιμωρία τῶν Ἑβραίων στὴν ἔρημο γιὰ ἀνάλογη συμπεριφορά, συμπεριφορά γογγυσμοῦ καὶ ὀλιγοπιστίας, γράφει πρὸς τοὺς Κορινθίους *«μηδὲ γογγύζετε καθὼς καὶ τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν καὶ ἀπίλυντο» (Α΄ Κοριν. 10, 10)*.

Αἰτία τῆς μεμψιμοιρίας καὶ τοῦ γογγυσμοῦ εἶναι ἡ ἀχαριστία. Ἡ μεμψιμοιρία καταδικάζεται ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό. Οἱ γογγυστὲς εἶναι μικρόψυχοι, δύστροποι, ὀλιγόπιστοι, καχύποπτοι καὶ φθονεροί. Τοὺς ἐνθυμούμεθα νὰ γογγύζουν καὶ στὶς πιὸ ὑπέροχες καὶ ἅγιες πράξεις τοῦ Κυρίου. Ὄταν κάποτε εἶπε *«ἐγὼ εἶμι ὁ ἄρτος ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ»*, ἐγόγγυζαν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ καὶ ἀνάγκασαν τὸν Ἰησοῦ νὰ τοὺς συμβουλευσῆ· *«Μὴ γογγύζετε μετ' ἀλλήλων»*. Ἀδελφοί μου. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Χριστὸς Ἄνεστη ἀληθῶς, ἂν δὲν καθαρῶς τὴ σκέψη καὶ τὴν ψυχὴ του ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, ἔνεκα γογγυσμοῦ καὶ μεμψιμοιρίας καὶ κακομοιρίας, καὶ δὲν πῆ *«δόξα τῷ Θεῷ, πάντων ἕνεκεν»*. Ἀμήν.

10 Μαΐου Κυριακή Δ΄ ἀπὸ τοῦ Πάσχα
«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας»
(Ἀπόστ. Πράξ. 9, 32-42)

Ἀδελφοί μου, ὄντως ἠγέρθη ὁ Κύριος. Γιὰ αὐτὸ καὶ συνεχίζουμε νὰ ψάλλουμε· Χριστὸς Ἀνέστη. Καρπὸς δὲν τῆς Ἀναστάσεως Ἐκείνου εἶναι τὸ γεγονός ὅτι «*Δία τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά*» (Πράξ. 9-12). Θαύματα μὲ τὴν θεία δύναμη καὶ χάρη ἔκαναν οἱ ἅγιοι τοῦ Κυρίου Ἀπόστολοι, ὅταν βγῆκαν στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς διακηρύσσει· «*Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κακεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει*» (Ἰωάν. 12, 12). Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι συνόδευσαν τὴν θεία διδασκαλία τους μὲ θαύματα. Μὲ θαύματα ἐπεκύρωναν τὴν ἀποστολή τους, μὲ θαύματα ἔδειχναν τὴν ἀξία τῆς πίστεώς τους.

Ἔτσι σὲ μία ἀπὸ τὶς περιοδεῖες τοῦ ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἔφθασε καὶ εἰς τὴν πόλη Λύδδα, ὅπου πολλοὶ χριστιανοὶ ὑπῆρξαν ἐκεῖ. Μεταξὺ αὐτῶν συνήντησε ἄνθρωπο κατάκοιτο, Αἰνέα λεγόμενον, κατάκοιτο, γιατί ἦταν παράλυτος. Συμπονεῖ ὁ Πέτρος τὸν πάσχοντα, θέλει νὰ τονώσῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πίστη τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν. Προσεύχεται. Προσεύχεται ἐκτενῶς καὶ ἀκοῦστε, ἀδελφοί, τί λέγει. «*Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἰατρεῖει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια σου. Σίκω ἐπάνω, στρώσε τὸ κρεβάτι σου καὶ δόξαζε τὸν Θεὸ τῶν χριστιανῶν, τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν*». Τί νομίζετε, φίλοι μου, ὅτι ἔγινε; Ὁ Αἰνέας ἔγινε ὑγιής. Περπατοῦσε καὶ δὲν τὸ πίστευε. Ἀγκαλιάζε μὲ συγκίνηση τοὺς δικούς του καὶ τὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ ὁ Πέτρος ἔφυγε, δοξάζοντας τὸν Ἰησοῦ, γιὰ τὴν Ἰόππη, πόλη κοντὰ στὴν Λύδδα, ἐκεῖ ὅπου ὁ Κύριος εἶχε οἰκονομήσει τὶς συνθήκες γιὰ ἓνα καινούργιο θαῦμα.

Καὶ νὰ ποιό. Στὴν Ἰόππη κατοικοῦσε μία εὐσεβῆς χριστιανή, πού ὀνομαζόταν Ταβιθά. Σημαίνει δὲ στὰ ἑλληνικὰ Δορκάς. «*Αὐτὴ ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ἧν ἐποίει*». Ἦταν μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγωνίστρια τῆς ἀγάπης. Τὰ χέρια τῆς ἔκαναν ἐλεημοσύνες καὶ καλὰ ἔργα. Ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης. Ἦταν αὐτὴ πού ἔκανε συντροφιά μὲ τὴ φτώχεια. Φοβερὸς ὁ πειρασμὸς τῆς φτώχειας. Φέρνει ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωση. Μόνον οἱ φτωχοὶ γινώριζαν καλὰ τὴ φτώχεια. Ὁ ἱερὸς Χρυστόστομος λέγει· «δεινὸν ὄντως ἢ

πενία». Καὶ τὸ Βιβλίον τῶν Παροιμιῶν ἀναφέρει «δανεῖζει Θεῶ ὁ ἐλεῶν πτωχόν». Ἡ Ταβιθά ἔβλεπε στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε φτωχοῦ καὶ πονεμένου τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ ποὺ διακήρυξε «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» καὶ «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Ἦταν δυνατόν, ἀδελφοί, μία τέτοια προσωπικότητα νὰ τὴν ἀφήσῃ ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὸ νεκροκρέβατο; Ὁχι. Γιὰ τοῦτο «θεῖς τὰ γόνατα προσκύξατο καὶ εἶπε. Ταβιθά ἀνάστηθι».

Ἀδελφοί μου, ἡ ἄσκηση τῆς φιλανθρωπίας δὲν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ τὰ ὑλικά μέσα ὅσο καὶ κυρίως ἀπὸ τὴ διάθεση τῆς καρδιάς. Ἡ ἐλεημοσύνη δὲν εἶναι μόνο ὑλικὴ ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ. Ἀποτελεῖ τὴν περικεφαλαία τῶν ἀρετῶν. Εἶναι ποικίλος ὁ τῆς ἐλεημοσύνης τρόπος.

Ἀγαπῆτοὶ ἀκροατῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐνας σύγχρονος ἱεραπόστολος καὶ κοινωνικὸς ἐργάτης ἔγραψε τὴν ἐξῆς σύντομη προσευχή· «Κύριε δός μας τὴν ἀγωνία τῆς παγκόσμιας δυστυχίας καὶ φύλαξέ μας ἀπὸ τὴν λησμονιὰ τῶν ἄλλων. Μάθε μας νὰ μὴν ἀγαπᾶμε μόνο τὸν ἑαυτό μας ἀλλὰ καὶ ὅσους πεινοῦν». Μόνο ἔτσι δικαιώνεται καὶ ἐπαληθεύεται πρακτικὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἀληθῶς Ἀνέστη!

17 Μαΐου Κυριακή Ε΄ από τοῦ Πάσχα

«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴ»

(Ἀπόστ. Πράξ. 11, 19-30)

«Χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς χριστιανούς»

Χριστὸς Ἀνέστη, ἀδελφοί. Χαρὰ σὲ μᾶς. Μεγάλῃ ἦταν ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία. Πλήθην ἀνθρώπων φωτίζονταν ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν συνεργῶν τους καὶ πίστευαν στὸν Κύριο Ἰησοῦ. Ὅμως δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ δυσάρεστα καὶ θλιβερὰ γεγονότα. Οἱ Ἀπόστολοι φυλακίζονταν, πολλές φορές κακοποιοῦνταν, ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἄρχισαν μαρτύρια καὶ αἷμα πιστῶν χύθηκε. Ὁ πλέον ἱκανὸς καὶ ζηλωτὴς ἐκ τῶν ἑπτὰ διακόνων, ὁ Στέφανος, λιθοβολεῖται. Ὁ φανατισμὸς τῶν Ἰουδαίων στοχεύει μὲ κάθε μέσο νὰ ἐμποδίσῃ καὶ ἄλλους νὰ πιστέψουν στὴ θρησκεία τοῦ «Ναζωραίου».

Ὁ διωγμὸς ποὺ ξέσπασε ἐναντίον τῶν «πιστευόντων» ἔφερε ὅμως καὶ καλὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ σκεφθῆ. Καὶ νὰ ποῖ εἶναι τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονός. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ δυσάρεστα, τοὺς διωγμούς, ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ διασκορπίσθηκαν σὲ διάφορες πόλεις. Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ἔφθασαν μέχρι Φοινίκης, βορειοδυτικὰ τῆς Παλαιστίνης, στὰ παράλια τῆς Μεσογείου. Ἄλλοι στὴν Κύπρο, ἄλλοι στὴν Ἀντιόχεια, ποὺ ἦταν μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες πόλεις τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας - ἦταν πρωτεύουσα τῆς Συρίας-, καὶ ὅσοι κατέφυγαν ἐκεῖ δὲν παρέλειψαν νὰ διαδίδουν τὴν χριστιανικὴ πίστη. Τὸ κήρυγμά τους *«τοῦ Κυρίου συνεργούντος καὶ τοῦ λόγου βεβαιούντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων»* (Μάρκ. 16-20) ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωση καὶ ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ Ἰουδαῖοι τῆς Ἀντιόχειας πίστευαν στὸν Χριστὸ καὶ βαπτίζονταν.

Ἄλλὰ ἡ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ μᾶς δίνει μία ἄλλῃ ἱστορικὴ πληροφορία. Μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, γιὰ νὰ διακρίνουν οἱ ἐθνικοὶ τοὺς πολυάριθμους χριστιανούς στὴν Ἀντιόχεια, ὀνόμασαν τούτους χριστιανούς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κυρίου μὲ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια δέχθηκαν τὸν τίτλο αὐτὸ καὶ διακήρυσσαν παντοῦ ὅτι ἀνήκουν ἐξ ὀλοκλήρου στὸν Χριστό.

Ἀδελφοί μου, τὸ τιμημένο ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ τὸ ἔχουμε καὶ ἐμεῖς, ἀλλὰ σὲ μᾶς ἔχει ξεθωριάσει. Δὲν ὑπάρχει βέβαια σήμερα ἀνάγκη σὰν τότε νὰ ξεχωρίζουμε οἱ χριστιανοί, ἐπιβάλλεται ὁμῶς ὁ κάθε χριστιανὸς νὰ γίνῃ γνήσιος καὶ σωστός, κυρίως ὁμῶς πιστός. Καὶ πίστη δὲν εἶναι νὰ συμφωνῇ κάποιος ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ καὶ οἱ δαίμονες τὸ παραδέχονται καὶ μάλιστα τρέμουν ἐμπρὸς του. Ὁ χριστιανὸς ξέρει νὰ χαίρεται στὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου. Νὰ συμπάσχῃ εἰλικρινὰ στὴ λύπη καὶ τὴ δοκιμασία του. Χωρὶς τύψεις ἀπολαμβάνει τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, στὰ ὁποῖα διακρίνει τὴν ἀγάπη Του. Ὁ χριστιανὸς ἀκόμα εἶναι εὐεργετικὸς καὶ στοργικὸς καὶ ἡ πίστη του δὲν εἶναι ἀναιμικὴ ἢ ἄγονη. Σκορπᾶ γύρω του ἀγάπη, στοργή, ἐνδιαφέρον. Γίνεται βακτηρία τῶν κλονισμένων, δροσερὴ πηγὴ γιὰ τοὺς διψασμένους, προστάτης τῶν ὄσων ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ἢ πικραθῆ. Ἀγαπᾶ καὶ εὐεργετῆ μὲ ἀπλότητα, χωρὶς νὰ θίγῃ, χωρὶς νὰ πληγῶνῃ.

Πέραν τούτων ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς εἶναι εἰλικρινής. Φοβερὴ πληγὴ ἦταν πάντα ἡ ἀνειλικρίνεια. Φαῦλος κύκλος ἡ ζωὴ μας. Μάσκες καὶ προσωπίδες κρύβουν τὰ πραγματικά μας αἰσθήματα. Εἴμαστε φιλύποπτοι. Καχύποπτοι μὲ ὄλους. Ἐφυγε ἡ χριστιανικὴ εὐθύτης. Ἐλλειψε ἡ τιμιότης καὶ φιλαλήθεια. Τί θὰ γίνῃ, ἂν καὶ οἱ χριστιανοὶ εἴμαστε σὰν «*τοὺς λοιποὺς τοὺς μὴ ἔχοντας ἐλπίδα*»; «*Ἐὰν τὸ ἄλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται*» (Ματθ. 9-13). Καὶ ἐπειδὴ «*οὐκ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ*» (Β΄ Τίμ. 1-7) ὁ χριστιανός, γιὰ νὰ ξαναδώσῃ τὴν αἴγλη ποὺ ἀξίζει στὸ ὄνομά του, τὴν ιδιότητά του· πρέπει νὰ γίνῃ δυνατὸς καὶ ἀξιοπρεπής, ἀκέραιος καὶ λευκός, γιὰτὶ γίνεται μέτοχος θείων χαρίτων. Εἶναι «*Χριστοῦ εὐωδία*» (Β΄ Κοριν. 2-15). Ὑπάρχει τύπος καὶ ὑπόδειγμα τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων «*ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ*» (Α΄ Τιμ. 4-12).

Ἀδελφοὶ χριστιανοί, ἄς γίνουμε ἄξιοι τοῦ τιμημένου ὀνόματος. Τὸ ζητάει αὐτὸ ἡ κοινωμία. Ὁ Χριστὸς τὸ ἀπαιτεῖ. Ἄν τὸ πετύχουμε νὰ γίνουμε καλύτεροι, τότε θὰ εἴμαστε οἱ πρὸ εὐγλωττοὶ κήρυκες ὅτι «*Ἀληθῶς Ἀνέστη*» ὁ Κύριος.

24 Μαΐου Κυριακή ΣΤ΄ ἀπὸ τοῦ Πάσχα

«Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ»

(Ἀποστ. Πράξ. 16, 16-34)

Ἀδελφοί μου, «Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριός μας». Γιὰ αὐτὸ καὶ οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Σίλας, ἀκόμα καὶ φυλακισμένοι, μὲ θάρρος, μὲ γενναιότητα, μὲ χαμόγελο, μὲ βαθειὰ πίστη *«ὑμνοῦν τὸν Θεὸν προσευχόμενοι»*. Καὶ νὰ τί ἀκριβῶς συνέβη. Ἡ πρώτη πόλη τῆς Εὐρώπης ποὺ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξαν οἱ Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας, ποὺ εἶναι κοντὰ στὴ σημερινὴ Καβάλα. Ἐδῶ, στοὺς Φιλίππους, ἔμεινε ὁ Παῦλος μαζὶ μὲ τὸν Σίλα νουθετοῦντες, διδάσκοντες καὶ οἰκοδομοῦντες ἐν Χριστῷ ὅσους ἐκ τῶν κατοίκων τῶν Φιλίππων ἐπίστευσαν.

Μία μέρα λοιπὸν ποὺ πήγαιναν, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν στὸν ὠρισμένο τόπο, συνάντησαν μία νεαρὴ κοπέλα, δούλη ποὺ εἶχε πονηρὸ πνεῦμα, μὲ τὸ ὁποῖο προέλεγε τὰ μέλλοντα καὶ φανέρωνε τὰ ἄγνωστα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ κύριοι τῆς δούλης αὐτῆς ἐκέρδιζαν πολλὰ χρήματα. Αὐτὴ λοιπὸν ἢ δυστυχής, ὅταν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς ἀκολουθοῦσε καὶ φώναζε· *«Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Σὰς κηρύττουν μὲ ποιοὺ τρόπο θὰ σωθῆτε»*. Αὐτὸ τὸ εἶπε πολλές φορές καὶ ἐπὶ πολλές ἡμέρες, γιὰ τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων καὶ μέσῳ αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης νὰ διαδώσῃ τὶς σατανικὲς διδασκαλίες. Τότε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀγανάκτησε κατὰ τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ τοῦ εἶπε. *«Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ διατάσσω νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν κοπέλα»*. Καὶ πράγματι αὐτοστιγμὴ ἐξῆλθε.

Τοῦτο ὅμως τὸ γεγονός στενοχώρησε τοὺς κυρίους τῆς δούλης αὐτῆς, διότι πλέον θὰ ἔχαναν τὰ κέρδη ἀπὸ τὶς μαντεῖες καὶ τὶς προβλέψεις της καὶ ὡς «γνήσιοι Ρωμαῖοι εἰδωλόατρες» πιάνουν τοὺς δύο ἀποστόλους καὶ τοὺς ὀδηγοῦν ἐνώπιον τῶν στρατηγῶν καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς κατηγοροῦν ὅτι κηρύττουν νέα θρησκεία, ὑποδεικνύουν νέα θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ προκαλοῦν ἀναστάτωση. Καὶ οἱ στρατηγοὶ μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες διέταξαν νὰ ξεγυμνώσουν τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐνώπιον τοῦ πλήθους νὰ τοὺς ραβδίσουν. Διατάσσουν δὲ καὶ τὸν δεσμο-

φύλακα νὰ τοὺς ἐγκλείσῃ στὸ βαθύτερο διαμέρισμα τῆς φυλακῆς καὶ αὐτὸς γιὰ μεγαλύτερη σιγουριά «*τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον*». Οἱ Ἀπόστολοι, ἀδελφοί, αὐτὴν τὴ δοκιμασία τὴν ἀντιμετώπιζαν καὶ προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν.

Θεῖο δῶρο ἡ μουσική, ἡ ὑμνολογία. Οὐράνιο δῶρο, ἀγγελικὴ προσφορά, μονοπάτι τοῦ παραδείσου. Φάρμακο παρηγοριᾶς, δύναμη στὴ ζωὴ, σκίρτημα χαρᾶς. Ἡ ὑμνολογία, ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ γιατρικὸ τῶν ψυχῶν, ἡ ψυχαγωγία τῶν κουρασμένων, ἡ γαλήνη τῶν ἀπελπισμένων. Εἶναι ὅμως ὅλα αὐτά, ἂν ὑπάρχῃ καὶ χρησιμοποιοῦνται «*εἰς δόξαν Θεοῦ*». Γιὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει «*εἴτε οὖν ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε*». Τὰ πάντα γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Καὶ προσθέτει γράφων πρὸς Ἐφεσίους· «*Ἀλαοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ*». Ἄλλοτε πάλι ὁ ὕμνος, ἡ δοξολογία, τὸ τραγούδι εἶναι ἀποτέλεσμα λυτρωτικῆς χαρᾶς καὶ θρησκευτικῆς εὐθυμίας «*εὐθυμεῖ τις, ψαλλέτω*» συμπληρώνει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος.

Τὰ πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ, ἀδελφοί μου. Ὄταν μάλιστα ἡ ὑμνολογία μας προέρχεται ἀπὸ «*ψυχὴς καθαρὴς καὶ ἀρρύπωτα χεῖλη*», τότε πραγματικὰ ἀποβαίνουν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ οἱ ὕμνοι καὶ οἱ μελωδίες μας καὶ τὰ τραγούδια μας ὅλο φῶς καὶ χαρὰ διαβεβαιώνουν ὅτι ἡ χαρὰ ἡμῶν, ὁ Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς!

31 Μαΐου Κυριακή Ζ΄ ἀπὸ τοῦ Πάσχα

«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου»

(Ἀποστ. Πράξ. 20, 16-18 καὶ 28-36)

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Οἱ σήμερον ἐορταζόμενοι 318 θεοφόροι πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἡ διδασκαλία τους ἀποτελοῦν τὸν θησαυρὸ τῆς πίστεώς μας. Ἀποτελοῦν αὐτοὺς ποὺ μᾶς προφύλαξαν ἀπὸ τοὺς «βαρεῖς λύκους», τοὺς αἰρετικούς, τοὺς ψευτοδιδασκάλους, ὅλους ἐκείνους «*τοὺς λαλοῦντας διεστραμμένα*», γιὰ νὰ ἀποσποῦν τοὺς μαθητὲς ὀπίσω αὐτῶν. Αὐτοὶ οἱ ἅγιοι πατέρες ὑπῆρξαν πρόσωπα εὐσεβείας καὶ γιὰ αὐτὸ ἔγιναν καὶ «νόμος Ὁρθοδοξίας».

Αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ καὶ ὀρθόδοξοι ἄνδρες καὶ πατέρες οἱ μισοῦντες τὴν αἵρεση, εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, καθὼς καὶ τοῦ ἀπεριορίστου σεβασμοῦ μας. «Εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος» πρέπει αὐτοῖς, γιὰτὶ μᾶς παρέδωσαν ἀνόθευτη τὴν πίστη, ὥστε ἐμεῖς νὰ ἀπολαμβάνουμε τὸ «ἀρχαῖο καύχημα τῆς Ὁρθοδοξίας». Οἱ τιμώμενοι πατέρες εἶναι «στῆλαι τῆς Ὁρθοδοξίας, καύχημα Χριστοῦ, κλέος Ὁρθοδοξίας». Εἶναι φύλακες εὐσεβείας, στηρίγματα τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ αὐτὸ καὶ ἐμεῖς καυχώμεθα γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μας, γιὰτὶ εἶναι ἡ ἀρχαία ὠραιότης, τὸ κραταῖον τρόπαιον, γιὰτὶ εἶναι ἁγία παρεμβολὴ λύκοις ἀνεπίβατος, καὶ αὐτὴ τὴν αἴγλη τὴν χρωστᾶμε στοὺς πατέρες ποὺ γιορτάζουμε σήμερα. Αὐτοὶ μᾶς προφύλαξαν ἀπὸ τοὺς βαρεῖς λύκους, ποὺ ἤθελαν καὶ συνεχίζουν νὰ θέλουν νὰ μᾶς παρασύρουν στὴν αἵρεση «*λαλοῦντες διεστραμμένα*».

Ἀλήθεια ὅμως τί εἶναι αἵρεση; Γιὰτὶ πρέπει νὰ τὴν ἀπορρίπτουμε; Τί συνέπεια στὴν πνευματικὴ μας οἰκοδομὴ μπορεῖ νὰ ἔχη.

Ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία μας, ἀδελφοί μου, εἶναι ρόδο, τριαντάφυλλο ἐν μέσῳ ἀκανθῶν. Ἀγκάθια λοιπὸν εἶναι στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ διάφοροι αἰρετικοί. Αἵρεση δὲν εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια. Εἶναι ἓνα τμημα τῆς ἀλήθειας ἀνακατεμένο μὲ πολὺ ψέμα. Εἶναι ἓνα μικρὸ τμημα, ὄχι τὸ ὅλοκληρο. Προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα αἰρέομαι-αἰροῦμαι, ποὺ σημαίνει προτιμῶ κάτι, κόβω ἓνα κομμάτι ἀπὸ κάτι ὅλοκληρο. Ἡ Ἐκκλησία πιστεύει στὸ ὅλον, τὸ ὅλοκληρο, τὸ καθολικό, ἡ αἵρεση στὸ

τιμήμα, στο κομμάτι που ο αίρεσιάρχης κρίνει ως σωστό, ο δὲ διάβολος κανοναρχεῖ στα αὐτιά τῶν ψυχῶν τῶν πρὸς ἀπώλεια.

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ὑπάρχουν καὶ κάποιοι συνάνθρωποί μας, ἐπιρρασμένοι ἀπὸ τὴν παγκοσμιοποίηση, πού λένε «καὶ σὺ δίκαιο ἔχεις» καὶ «ἐντάξει, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἀπόψεις καὶ ἄλλες ἀλήθειες» καὶ «πρέπει νὰ εἶμαστε ἀνοιχτοὶ» καὶ ἡ κοινωνία μας πρέπει νὰ εἶναι ἀνεκτικὴ κ.λπ. τέτοια. Ἀκόμα ἀβασάνιστα μᾶς πληροφοροῦν ὅτι «Χριστὸς καὶ Βούδας καὶ Ἀλλάχ, ὅλοι τὸ ἴδιο εἶναι. Ἐνα Θεὸ πιστεύουν ὅλοι. Ὁ Κύριος μᾶς προειδοποιεῖ γιὰ τὶς κακοδοξίες καὶ τὴν ἐπιθετικότητα τῶν αἰρετικῶν· *«Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες»* (Ματθ. 7,15). Ἔργο δὲ τοῦ λύκου εἶναι νὰ *«ἀρπάξῃ καὶ νὰ διασκορπίξῃ τὰ πρόβατα»* (Ἰωάν. 10, 12).

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ λύκους παρομοιάζει τοὺς αἰρετικούς· *«Ἐλεύσονται λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου καὶ ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν»*, ὅπως ἀκούσαμε στὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ σήμερα. Ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει «τοῖς τῶν ἀποστόλων πρεσβείαις Χριστὲ τὴν ποιμήνην σου διαφύλαττε ἐκ λύκων λυμαιομένων αὐτὴν (11ον ἑωθινόν).

Οἱ αἵρέσεις εἶναι ἔργο τοῦ διαβόλου, ἡ αἵρεση εἶναι «ἀπάτη καὶ ὁμίχλη». Τὴν ἐπικινδυνότητα τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν αἵρέσεων θέλοντας νὰ τονίσῃ ὁ ἀπόστολος τῆς ἀγάπης καὶ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης συνιστᾷ στὴ Β΄ καθολικὴ ἐπιστολὴ του *«εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (δηλαδὴ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν πίστιν) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς»*. Καὶ ξέρετε γιατί; Μᾶς τὸ πληροφορεῖ ὁ μέγας Βασίλειος «οὔτε Αἰθίοψ ἀλλάζει δέρμα, οὔτε πάρδαλις τὰ ποικίλματα αὐτῆς». «Ἡπαλύνθησαν γὰρ οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον αὐτοὶ δὲ εἰσι βολίδες» (Ψαλμ. 14-21). Ἐμεῖς ἀδελφοὶ ἄς προσευχώμεθα. «Κύριε τὰς τῶν αἵρέσεων ἐπαναστάσεις ταχέως κατάλυσον». Ἀμήν.